

hørte til en Check, for at det ikke skulde føre til en Stempelfrihed i større Omfang, end man havde tænkt sig, og det foranledigede saa Justitsministeriet til at nedlægge en Kommission, som skulde udarbejde Lovforslaget angaaende Checks. Denne Kommission fandt det for øvrigt rigtigt at give Lovforslaget et noget videre Omfang, saaledes at det handlede om Sigtanvisninger ganske i sin Almindelighed, og over det Lovforslag, som Kommissionen havde udarbejdet, blev baade Grossererforeningens Komite, S- og Handelsretten og Nationalbankens Bestyrelse hørt, og de sluttede sig alle væsentlig dertil. Men da alt var færdigt til at forelægges for Rigsdagen i Begyndelsen af Samlingen i Fjor, saa indløb der fra norsk Side en Skrivelse til Regeringen, hvori man henstillede, om det ikke kunde være rigtigt om denne Sag at indlede Forhandlinger med de to andre Riger for at opnaa Enighed om en fælles Affattelse, saaledes som Tilfældet havde været med Bekselloven og andre Love f. Eks. Sølven. Men det, der i dette Tilfælde jo særlig dannede Forbilledet, var Bekselloven. — Efter at man havde faaet denne Opfordring fandt Regeringen, man ikke kunde andet end give den Medhold, i Særdeleshed da den svenske Regering, der blev adspurgt derom, ogsaa erklærede sig enig i, at et saadant Forsøg skulde gøres for at tilvejebringe en ensartet Lovgivning i de tre Lande, og saa blev Sagen behandlet paa samme Maade, som det har været almindeligt, at den Slags Sager ere bleve behandlede, nemlig at der for hvert Land udnævntes en Komite, der traadte sammen med tilsvarende Komiteer i andre Lande, og saa udarbejdede disse i Forening Lovforslaget, og det er nu det, der er sket mellem forrige Samling og denne, idet Lovforslaget blev færdigt fra Komiteens Side, allerede førend Samlingen begyndte. Men da der i Sverige eksisterer den Indretning, at Højesteret skal høres over alle Lovarbejder, som henhøre til den almindelige borgerlige Ret, var jo den svenske Regering nødt til at vente noget, inden den udtalte sig bestemtere over det foreliggende Forslag, idet den maatte se, hvilke Endringer Højesteret maatte foreslaa deri, og saa derefter tage under Overvejelse, om den vilde følge Højesteret. Der er nemlig ikke nogen Nødvendighed for den svenske Regering til at følge Højesteret, den skal kun høre dens Betænkning, og denne Betænkning fra den svenske Højesteret har saa givet Anledning til de Par Smaaforandringer, som den ærede Minister omtalte, og som slet ikke have nogen reel Betydning for os.

Lovforslaget er altsaa Frukten af en saa omhyggelig Overvejelse fra sagkyndig Side paa den ene Side og paa den anden Side af en Overenskomst med Komiteerne i de to andre Lande, at der altsaa efter min Formening egentlig ikke behøves nogen yderligere Prøvelse ligesom heller ikke nogen som helst Ændring i Lovforslaget maa finde Sted, naar det skal opnaa sin Hensigt. De Forandringer, der ere foregaaede i det, kunne efter min Mening heller ikke medføre nogen som helst Betænkning fra dansk Synspunkt. Det, at man har indskrænket det egentlige Lovforslag til kun at gælde om Checks og ikke labet det gælde om alle Sigtanvisninger, er jo en Indrømmelse, der har maattet gøres de andre Lande af den Grund, at der ikke der eksisterer en saa sikker Praksis angaaende Betydningen af en Sigtanvisning og navnlig angaaende det Spørgsmaal om Udstederen og eventuelt Endosjenterne paa den ere ansvarlige for dens Indløsning, som her i Landet. Derfor kunde det ikke gaa an at give Regler i de to andre Lande, som vor Komite have foreslaaet oprindelig, og som jo kunde gaa her til Lands, fordi der ikke blev nogen væsentlig Forskel mellem Ansvarlighed for Checkudstederen og Ansvarlighed for Anvisningsudstederen; det kunde ikke gaa i de andre Lande, fordi man ikke der stod paa samme Standpunkt med Hensyn til Anvisningsudstederens Ansvar. Som en Følge deraf er altsaa den egentlige Lov bleven indskrænket til at gælde om Checks, og for Danmarks Vedkommende er i § 16 de hidtil gældende Regler for Sigtanvisninger fastholdte, dog saaledes, at der der er overført nogle af Reglerne for Checks, for saa vidt de passe paa dem, paa de almindelige Sigtanvisninger. Det er jo i øvrigt Spørgsmaal, som næppe have stor praktisk Betydning; for naar man først kommer ind paa Brugen af Checks, og det ere vi jo allerede komne ind paa i temmelig stort Omfang her til Lands, vil det sædvanligvis være den Form, der gives Sigtanvisninger. — Det er altsaa den ene af de vigtigere Ting, hvori vi have maattet rette os efter de andre Lande, og den anden Ting af Bigtighed er § 8, idet den nemlig indeholder en Bestemmelse om, at en Acceptpaategning paa Checken er uden Rettsvirkning. Det var en Regel som ikke fandtes i vort oprindelige Forslag og som egentlig heller ikke efter vor Retssopfattelse behøvedes. Sagen er jo nemlig den, at hvis en Accept paaførtes en Check, saa behøver det ikke efter vor Lovgivnings Grundsætninger at medføre Acceptens Ugldighed, men det maa naturligvis medføre en